

Zvezek 2.

Letnik VI.

Februar 1902.

Himna v čast presv. Jezusovemu Sreč.

(Iz „Parvum Officium Ssi. Cordis Jesu“: ad Laudes.)

Sreč, svetišče božje Ti,
Ki moč Te svetega Duha
V Devici je ustvarila
Iz nje brezmadežne krvi I

Ti čast Trojici sveti si,
Raduje Tebe Oče se
In Sin s Teboj zedinjen je,
Počiva v Tebi sveti Duh.

Ti mir sladak si vernikom,
Rešenje grešnega sveta,
Zavetje čistega sreča,
Pribežališče čistih duš I

Sreč, oj slajše kakor med,
Premilo čistim dušam vsem,
Predrago čistim sreem vsem,
Kraljuj Ti v sreču slehernem I

Ob početku petindvajsetega leta, odkar je Leon XIII. namestnik Kristusov na zemlji.

Pne 7. februarja leta 1878. je Pij IX. izdihnil svojo blago dušo. Deset dni pozneje, 18. februarja, so se zbrali kardinali v Vatikanu, da izvolijo novega papeža. Tri dni so zborovali, trikrat glasovali. Šteli so glasove prvič in drugič, in že se je videlo, kdo bode novi naslednik apostolu Petru. Kardinalu Joahimu Pecciju so tekle solze po velih licih in roka se mu je tresla. Šteli so glasove tretjič: vsi so zrlji na kardinala Peccija, on pa je sedel na prestolu tih, bled, oči so mu bile zaprte. — Joahim Pecci je bil izvoljen za papeža.

V kapeli, kjer so zborovali, je vladala sveta tihota. Dekan med kardinali stopi do kardinala Peccija in ga vpraša: „Ali sprejmete pravilno izvršeno izvolitev za poglavarja katoliške cerkve?“

Kardinal Pecci se ozre proti nebu, nakratko pomóli in potem odgovori: „Nisem vreden, da bi sprejel to službo; iz pokorščine do svetega kardinalskega zbora spoznam v Vašem glasu b o ž j i g l a s.“

Kardinal-dekan poklekne pred namestnikom Kristusovim; za njim so prišli vsi kardinali in klečé počastili novega naslednika apostola Petra.

Kardinal-dekan zopet vpraša: „Katero ime si bodeite dali?“ Odgovor se je glasil: „Ime Leona XIII.“

Pri sv. Petru so slovesno zapeli zvonovi, in zvonilo je po vsem Rimu, po mestu pa je šel en sam glas: „Imamo papeža, Joahima Peccija, Leona XIII.“

To je bilo 20. februarja 1878.

Še tisti dan je brzojav po vsem širnem svetu ponesel ime Leona XIII. Katoličani so veseli hvalili Boga, škofje so hiteli poklonit se poglavarju sv. cerkve, kralji in cesarji so voščili srečo novemu papežu.

Letos, 20. februarja, bode minulo 24 let od onega za katoliško cerkev tako pomenljivega dogodka. In ves katoliški svet, ki je pred 24 leti veselo pozdravil novega papeža, zopet hvali Boga in se pripravlja, da dostojno praznuje 25. leto papeževanja velikega Leona.

* * *

„Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce!“ — je govoril Kristus svojemu prvemu namestniku, sv. Petru, in v njem je govoril vsem naslednikom. Leon XIII. je umel to besedo Gospodovo. Tisti dan, ko je bil izbran za prestol sv. Petra, je vso ljubezen svojega srca in vso moč svojega duha posvetil vesoljni cerkvi Kristusovi.

Katoliška cerkev je pod Leonom XIII. bojevala hude boje s svojimi sovražniki. Škofje in mašniki so s svojimi zvestimi verniki morali braniti najsvetejše, od Boga nam dane pravice. V vseh teh bojih pa jim je stal ob strani Leon XIII. Vodil jih je s svojo modrostjo, dajal jim poguma, izpodbujal k vstrajnosti in edinosti. — Pač zremo danes polni hvaležnosti do Boga nazaj na dobo zadnjih 24 let, reči pa moramo: za Leona XIII. je bila to doba težkega dela in hudih skrbi!

Na Nemškem so že od leta 1871. preganjali katoličane. Sovražniki so hoteli ločiti škofe od papeža, ljudstvo od duhovnikov, narediti so hoteli zase svojo nemško cerkev, ki bi bila odtrgana od sv. rimske cerkve. Sedem nadškofov in škofov so pregnali z njih stolic, in šest med njimi so jih zaprli v ječo. Redovnike so iztirali iz dežele, duhovnike so gonili v ječe; samo leta 1875. so v štirih mesecih zaprli in kaznovali 241 duhovnikov. Brez ministrovega dovoljenja ni smel nihče sv. maše brati, nihče sv. zakramentov deliti. In da ne bi cerkev dobivala novih, mladih duhovnikov, so odpravili vsa semenišča. — Tako je bilo na Nemškem, ko je Leon XIII. zasedel prestol sv. Petra. Svetega očeta so te strašne krivice globoko v srce bolele in prva njegova skrb je bila, kako bi pomagal katoličanom na Nemškem. Modrost Leona XIII. je našla pot, da se je že meseca julija leta 1878. papežev poslanec sešel s pruskim knezom Bismarckom, ki je bil glavni voditelj vsemu preganjanju. Začel se je razgovor o miru. Pruska vlada je bila trda, vendar je polagoma toliko odjenjala, da je bila voljna

vsaj najbolj krivične postave nekoliko ublažiti. Leta 1880. v 14. dan julija je izdala novo postavo, ki je bila začetek boljšim časom za sv. cerkev na Nemškem.

Boj zoper sv. cerkev se je leta 1878. iznova vnel tudi na Francoskem. Zatirali so katoliške šole, s silo ovirali vsako dušno pastirstvo. Duhovniki so morali v vojake; redovnike in redovnice so izganjali iz bolnišnic in dobredelnih hiš. Semeniščem so odrekli vsako podporo. Sv. oče Leon XIII. je precej od kraja z veliko skrbjo zasledoval vse to. Leta 1884. je francoskim katoličanom poslal pomenljivo okrožnico, pismo polno modrosti, v katerem jim kaže, kako naj branijo sveto stvar, če hočejo zmagovati. Žal, da niso vsi poslušali njegovega glasu, in zato se je lani zgodilo, kar je v živo ranilo srce sv. očeta: sovražniki svete cerkve so izgnali iz dežele redovnike in redovnice.

Mnogo skrbi in žalosti je prizadela sv. očetu Leonu XIII. tudi Rusija. Že pod Pijem IX. se je začelo preganjanje. Vlada je hotela katoličane prisiliti, da bi prestopili v razkol. Nalágala jim je visoke denarne kazni in pošiljala po vaseh vojake, kozake, ki so skrunili cerkve in uboge kmete pretepali z biči. — Leonu XIII. se je smililo ubogo ljudstvo; mislil je, kaj bi se dalo storiti, da preneha to strašno preganjanje. Leta 1880. je car praznoval petindvajsetletnico svojega vladanja; tedaj je poslal sv. oče svojega poslanca z Dunaja, da v njegovem imenu vošči carju srečo. Poslanca so prijazno sprejeli. To je dalo papežu upanje, da se bo vendarle dalo kaj doseči. Pisal je kmalu potem (2. aprila 1880.) carju pismo, v katerem ga prosi milosti za katoličane. Pismo ni bilo brez uspeha. Pod novim carjem Aleksandrom III. se je leta 1883. sklenila celo nekaka sprava z Rimom, ki je vsaj za nekaj časa olajšala trdo usodo ruskih katoličanov.

Poleg teh hudih bojov s tremi najmogočnejšimi državami pa Leon XIII. tudi za trenotek ni pozabil katoličanov po drugih deželah. Vsaka dežela, vsak narod mu je bil vedno tako pri srcu, kakor da ima skrbeti samo zanj. Vsako priliko je porabil, da je pokazal, kako mu za vse bñje očetovsko srce. Uboge Irce, ki jih Angleži že stoletja zatirajo, je sv. oče tolažil v pismih in jim ob hudi lakoti leta 1880. pomagal tudi z znatno denarno svoto. V Belgiji so od leta 1879. do 1884. imeli katoličani težek boj za

svoje šole; sv. oče je ž njimi britko občutil njih nesrečo. Kako so Leonu XIII. dragi in ljubi slovanski narodi, to se je zlasti jasno videlo takrat, ko smo se pripravljali, da praznujemo tisočletnico smrti sv. Metoda. Sv. oče je napisal prekrasno okrožnico v čast našima apostoloma, sv. Cirilu in Metodu, in ukazal, da se poslej njiju god praznuje po vsem katoliškem svetu. Vse pismo kaže, da ga je narekovala očetovska ljubezen, ki nič drugega tako zelo ne želi, kakor da bi bili vsi slovanski narodi srečni, združeni v edinozveličavni katoliški cerkvi.

Ljubezen in očetovska skrb Leona XIII. obsega ves svet. Tisti čas, ko je v Evropi z vso močjo svojega duha branil stare pravice sv. cerkve, je pošiljal apostolske može med neverne narode v Azijo, Afriko in Avstralijo. Da bi pospešil misijonsko delo, je izdal leta 1880. posebno okrožnico; v njej se obrača do vseh katoličanov, naj bi z molitvijo in radovoljnimi darovi podpirali misijone; zlasti priporoča vernikom „družbo za razširjanje sv. vere“ in pa „družbo sv. detinstva Jezusovega“. V Afriki je kardinal Lavigerie s svojimi misijonarji, „belimi očeti“, začel najbolj človekoljubno delo 19. stoletja: osvobojenje ubogih sužnjev. Leon XIII. je podpiral na vso moč to delo krščanskega usmiljenja.

Kot namestnik Kristusov na zemlji je Leon XIII. neizmerno veliko storil, da se razširi in utrdi božje kraljestvo; kot sijonski čuvaj pa je tudi skrbno pazil, da ne bi sovražniki med čisto zrno nauk Kristusovih zasejali ljuljko zmot. Zato je napisal in poslal med svet toliko prelepih okrožnic. V njih uči in svari in opominja vse vernike, svetno gosposko in podložne, gospodarje in delavce. — Da, zlasti delavci morajo Leona XIII. častiti kot svojega rešitelja. Kar se je zadnjih dvajset let dobrega storilo za delavca in kmeta: za vse to gre najprej hvala svetemu očetu Leonu XIII., ki je v svojih okrožnicah katoliškim možem pokazal, kaj in kako je treba storiti delavcem v pomoč.

V vseh okrožnicah, v vseh pismih Leonovih pa se razodeva ena velika in glavna želja: vsa človeška družba naj se prenovi in prerodi v Kristusu!

Najhujše zlo, največja nesreča našega časa je ta, da velika množica ljudi živi, kakor da je ustvarjena samo za ta svet.

Uživati, in samo uživati hočejo, in pa streči svojim strastem; ob tem pa v neumljivi lahkomišelnosti pozabljajo nebes in večnosti! Kje je pomoč zoper to zlo? Sveti oče Leon XIII. je v svojih okrožnicah in pismih natanko povedal, kaj nas more rešiti. Poslušajmo ga!

Nikdar site želje po uživanju je treba krotiti z zatajevanjem in pokorjenjem! Drugega zdravila zoper to bolezen ni. Zato nam sv. oče vedno in vedno govori o duhu pokore in nam priporoča pomoček, s katerim je o svojem času sv. Frančišek Asiški prenovil tedanji razuzdani svet: ta pomoček je tretji red. Da, to je prva srčna želja sv. očeta, da se širi med narodi tretji red sv. Frančiška in po njem preide v nas duh pokore.

Zoper nedoumno lahkomišelnost, v kateri vidimo in želimo samo to, kar moremo z rokami doseči in uživati, pozabimo pa, kar je nad nami, Boga in nebes: zoper to lahkoživost nam sveti oče leto za letom priporoča premišljevanje skrivnosti našega odrešenja — molitev sv. rožnega venca.

Boj zoper strasti pa ni lahek; v to je treba posebne pomoči božje. Moči zoper izkušnjave, zoper hude želje in urojeno nagnjenje najdemo pri Jezusu v najsvetejšem zakramentu. On je moč slabim, zdravje bolnim, vsem vstajenje! Zato sv. oče srčno želi, da bi vsi verniki bolj in bolj častili Jezusa v presv. zakramentu in pogosto prejemali sv. obhajilo. V pismu, v katerem je častivcem sv. Rešnjega Telesa določil posebnega patrona, pravi Leon XIII.: „največja milost, ki Nam jo je Bog naklonil, je ta, da češčenje presv. zakramenta v krščanskih narodih vedno bolj raste.“

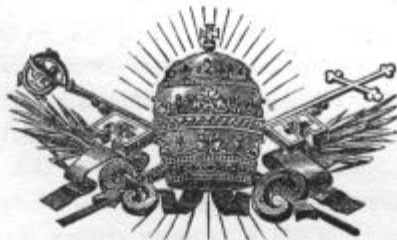
Pri vsem delu našega duhovnega prenovljenja slednjič potrebujemo neki zgled, vzor, da nanj gledamo in se po njem sami prenovimo. Tak zgled nam je Jezus Kristus v svojem življenju, — in vzor, po katerem naj se preustvari naše srce, — ta vzor je presv. Srce Jezusovo. — Pobožnost do presv. Srca Jezusovega je zadnji pomoček, ki nam ga priporoča sv. oče, da se rešimo. Zato je sv. oče ukazal, da se ob početku novega stoletja vsi slovesno posvetimo presv. Srcu Jezusovemu.

Da se človeška družba prenovi in prerodi v Kristusu: to je bil glavni namen vsemu delu in prizadevanju Leona XIII. On je

storil svojo dolžnost: razkril nam je najhujše rane sedanje človeške družbe in pokazal zdravilo. Naša dolžnost je sedaj, da delamo po njegovih željah. Začeti pa mora vsak sam pri sebi. Če hočete, da se bode človeška družba prenovila, — tako govori Leon XIII. v okrožnici z dne 22. decembra leta 1885. — „skrbi vsak posebe, da bode sam krščansko mislil in delal v domačem in javnem življenju.“

* * *

Dne 20. februarja se bode začelo petindvajseto leto, odkar je Leon XIII. namestnik Kristusov na zemlji. Dolga je doba štiriindvajsetih let! Za Leona XIII. je bila to doba dela in trpljenja in skrbi za vesoljno cerkev. Sv. cerkev je danes močna, sama v sebi edina, s svojim poglavarjem tesno združena, kakor že stoletja prej ne. Čast in hvala za to gre najprej večnemu Kralju in Bogu, Jezusu Kristusu, potem pa njegovemu vidnemu namestniku na zemlji, Leonu XIII. Kaj mu torej hočemo dati v znamenje hvaležnosti ob slovesni priliki petindvajsetletnice? — Visoka gospoda mu bodo srečo voščili in hvalili njegovo modrost; učenjaki ga bodo slavili kot prijatelja in podpornika učenosti; umetniki ga bodo pozdravljali kot zaščitnika lepe umetnosti: mi pa, in z nami vsi verni otroci sv. cerkve, ga hočemo tem bolj ljubiti kot svojega očeta in zanj moliti, da ga nam Bog še dolgo ohrani. Da, ljubimo sv. očeta, bodimo mu iz srca vdani in pokorni, delajmo po njegovih naukih! Naše darilo Leonu bodi — naše srce!

Delajmo pokoro!

(Namen sv. očeta — priporočen v molitev za mesec februar.)

Besede „pokora“ ljudje dandanašnji ne slišijo radi. Pa kaj nam pomaga, če si mašimo ušesa pred pridigarji, ki nas opominjajo k pokori? Radi ali neradi — pokoro moramo delati. Če smo grešili, je ni druge poti, ki vodi nazaj k Bogu, razen poti pokore; in če v prihodnje nočemo več grešiti, je zopet ni stvari, ki bi nas tako varovala greha kakor pokora. Naš Gospod Jezus Kristus je pač najbolje vedel, česa nam treba, da se bodemo rešili. In kaj pravi On? — „Kdor hoče za menoj iti, zatajaj samega sebe in zadeni nase svoj križ vsak dan!“ Teh besedi Zveličar ni govoril samo apostolom, ampak vsem ljudem. Nikakor torej ni res, kar mnogi radi mislijo, češ, zatajevanje in pokorjenje je dobro za redovnike in redovnice, ne pa za ljudi med svetom; ni res, kar pravijo: naj se zatajujejo, če se hočejo, popolne duše, nam navadnim ljudem pa tega treba ni! — Kdor tako govori, se zelo moti. Zakaj na poti proti nebesom ne more nihče ostati tako nizko, da bi bilo zanj zatajevanje nepotrebno; pa tudi nihče ne more priti tako visoko v popolnosti, da bi smel brez skrbi zatajevanje opustiti. Vsak, kdor hoče iti za Kristusom v nebesa, se mora zatajevati in svoj križ nositi. Veliki cerkveni učenik, sv. Alfonz Ligvorski, je bil tako prepričan, da nam je zatajevanje potrebno, da se je upal reči: Ko bi kdo drugače učil, ne bi mu smeli verjeti, ko bi tudi svoj nauk s čudeži potrjeval.

Brez zatajevanja se ne moremo varovati greha, a še manj moremo rasti v dobrem brez zatajevanja. Besede Tomaža Kempčana se mnogim morda zdé trde, a resnične so vendarle: „Le toliko boš rasel v dobrem, kolikor boš sam sebi sile storil.“ Da bi pač te besede vsak dan same sebi ponavljale one mehke duše, ki vedno tožijo, da ne morejo naprej na poti popolnosti. „Saj vendar nekaj molim in hodim k izpovedi in sv. obhajilu, pa sem taka, kakršna sem bila, če ne slabša“, tako toži ta in ona pobožna duša. „Ali morda ni dobro, kar delam? Ali sem se zmotila in si nisem izbrala pravega vodnika?“

Ne, ljuba duša, nisi se zmotila, in kar delaš, je dobro. Motiš pa se, ko misliš, da boš prišla naprej brez zatajevanja. Brez zatajevanja ni življenja in ni gorkote; ni moči zoper izkušnjave, ni zmage v boju zoper strasti; brez zatajevanja ni napredka, ni stanovitnosti, ni popolnosti. Zatajevanje je hrana gorečnosti, olje molitve, pot do Boga.

V čem in kako pa naj se zatajujemo?

Sv. Tomaž Akvinski uči, da je pokora trojna, namreč: post, miloščina in molitev. V molitvi se pred Bogom ponižujemo in s tem zatajujemo svojo oholost. Z miloščino, duhovno in telesno, morimo v sebi samopašnost in pohlep po posvetnem blagu. Post in vse tisto, kar telesu težko dé, pa kroti v nas grešne želje in hude strasti.

Najbolj nas navadno straši telesno pokorjenje, to je post in kar je drugega neprijetnega za naše telo. A stvar v resnici ni prav nič strašna, če

storimo to, kar nam pravijo modri in sveti učeniški pobožnega življenja. O postni zapovedi tako veste, da ne ukazuje ničesar, kar bi škodovalo našemu zdravju ali nas oviralo pri našem vsakdanjem stanovskem delu. Če pa hočete storiti malo več, kakor ukazuje sv. cerkev, ravnajte se po modrem svetu sv. Frančiška Sal., ki Filoteji takole govori: Ako se moreš postiti, boš storila prav, če se postiš nekatere dneve poleg onih, v katere nam cerkev zapoveduje post; zakaj post nam povzdiguje duha, kroti meseno poželenje, pospešuje čednost in nam pridobiva večje plačilo v nebesih. In čeravno se ne postimo veliko, se nas vendar sovražnik bolj boji, če vé, da se znamo postiti. Pri tem bi te rad opozoril na besede, katere je rekel sv. Jeronim pobožni gospé Leti: „Dolgi in pretirani posti so mi zelo nevšeč, posebno pri onih, ki so še v mladih letih; zakaj, če vsled pretiranega posta oslabé, se radi vdajo mehkužnosti.“ Če telo preveč redimo, nas napadajo izkušnjave; a prav tako, če telo preveč slabimo; zakaj, kadar se nam godi predobro, smo predrzni, in kadar se nam godi preslabo, smo malosrčni. Pretiravanje v postu in drugem telesnem pokorjenju stori pri mnogih najboljša leta nekoristna za sveto ljubezen; to se je zgodilo celo svetemu Bernardu, ki se je pozneje kesal, da se je nekdaj preostro pokoril. Če kdo v začetku svoje telo prehudo pokori, bode moral nazadnje z njim bolj rahlo ravnati. Najbolje je, če ravnaš vedno enako, kakor je primerno delu in dolžnostim, ki jih imaš v svojem stanu. — Tako piše sv. Frančišek Saleški.

Le vadimo se torej v telesnem pokorjenju; zakaj brez tega ne moremo zmagovati izkušnjav in v dobrem rasti pa že celo ne; — delajmo pa vedno po modrem nasvetu sv. Frančiška. Naša duša potrebuje telo in zato mora zanj pametno skrbeti. Dati mu mora toliko jedi in spanja in kar še drugega potrebuje, da ji telo more služiti; ne preveč, ker sicer se telo upre in noče več služiti duši, — pa tudi ne premalo, ker sicer telo obnemore.

Če beremo o svetnikih, kako so nekateri delali ostro pokoro, jih moramo zato pač občudovati in častiti, — posnemati pa jih ne moremo v vsem in tudi ne smemo sami od sebe. Svetniki so delali po nagibu sv. Duha, da s svojim zgledom pokažejo pomehkuženim ljudem, kaj more človek z božjo milostjo, če res hoče; pokorili so svoje nedolžno telo tudi zato, da so dali Bogu zadoščenje za grehe drugih ljudi.

Mi se pokorimo po nasvetu sv. Frančiška, kakor je primerno delu in dolžnostim, ki jih imamo v svojem poklicu. — Kdor pa nima toliko poguma, da bi sam radovoljno kaj odrekel svojemu telesu, naj pa vsaj mirno trpi tisto pokoro, ki nam jo je odločil Bog. Če neprijetno delo, bolezen, nesrečo, duhovno zapuščenost in suhoto mirno in vdano v božjo voljo prenašamo, delamo dobro pokoro; saj nas križ, ki ga je Bog nam naložil, navadno bolj teži, kakor pa tisti, ki ga sami po svoji volji izberemo.

Dobro je svoje telo pokoriti, a bolj potrebno je krotiti v sebi hudo nagnjenje in srce očiščevati. Le pokorimo svoje telo, a še bolj krotimo svoje strasti, svoje hude želje. In ker hude želje vnemajo v nas zlasti naši počutki, zato brzdajmo svoje počutke. Brzdajmo svoje oči, skozi katere prihajajo v

dušo nevarne podobe; brzdajmo svoja ušesa, ki tako rada poslušajo, kar je greh; brzdajmo svoj jezik, s katerim tolikrat žalimo ljubezen do bližnjega.

Krotimo vse svoje počutke, a še bolj krotimo in morimo v sebi nagnjenje, strast, ki ima najbolj globoke korenine v naši duši: in to je — oholost, prevzetnost, upornost. Vse drugo bi nam malo ali pa nič ne pomagalo, ko bi nas ne bilo skrb, da zatiramo v sebi najgršo vseh strasti — oholost.

Človeški rod je sedaj hudo bolan; na tisoče in tisoče je duhovno mrtvih med nami. Bolezen, ki ljudi duhovno morí in večno pogublja, je: samopašnost in pohlep po denarju, razbrzdana želja po uživanju, pa neizmerna oholost in z njo združena upornost zoper božje in cerkvene zapovedi.

Zdravilo zoper to trojno bolezen je le eno: pokora! — Pokoro so oznanjali apostoli starim poganskim narodom, — in pokora je svet prenovila. Pokoro so oznanjali veliki možje in svetniki srednjega veka: sv. Bernard, sv. Dominik, sv. Frančišek Asiški — in pokora je propadle narode zopet preustvarila. Pokoro oznanja sv. cerkev bolnemu človeškemu rodu tudi v naših dneh, k pokori nas kličejo sv. oče, poglavar sv. cerkve. Poslušajmo njegov glas, delajmo pokoro; drugače se nam bode zgodilo, kakor je rekel Gospod Jezus Kristus: če ne bode delali pokore, bode vsi poginili.

Srce Jezusovo, sladkost vseh svetnikov.

(Litanije presv. Srca Jezusovega.)

Premišljevali smo, kaj nam je presv. Srce v življenju in ob smrti; zadnji naslov v litanijah nam pa na kratko pové, kaj nam bode presv. Srce po smrti, v drugem življenju. Dokler smo tu na zemlji, nam je presveto Srce upanje in tolažba; v nebesih nam bode to Srce sladkost in rajsko veselje.

Ko je Jezus Kristus govoril o veselju v nebesih, je rekel, da bode tam gori kakor pri ženitnini, ki jo je napravil kralj svojemu sinu. Drugi pot je pripovedoval učencem, da bodo v nebesih bogate gostí, pri katerih bode on sam stregel pri mizi svojim služabnikom. — Te primere ali prilike nam kažejo, da v nebesih ne bo nobenega trpljenja, ampak samo veselje. Zveličani ne bodo več ne lačni ne žejni, tudi solnce jih ne bo več peklo, ne vročina. „In Bog bo obrisal vse solze z njih oči, in smrti ne bo več; tudi ne bo več žalovanja, ne vpitja, ne bolečine, ker poprejšnje je minulo.“ (Raz. sv. Janeza 7, 16; 21, 4.). Taka so nebesa, — polna samega veselja.

Največje naše veselje, najviša sreča nam bode Bog sam, ki po njem kopni in mrè naše srce. V Bogu se bo spočilo nemirno srce in v njem našlo vse, kar si želi in za čemer hrepeni. — Poleg Boga pa se bode naša duša najbolj veselila Kristusa kot človeka. Apostol sv. Peter je videl na gori Taboru Gospoda izpremenjenega v nebeški gloriji, in prevzela ga je taka

radost, da je pozabil na vse in želel samo gledati in uživati to lepoto. O kako lepo mora biti še le v nebesih! Kakšno veselje čutijo svetniki, ko gledajo Jezusa poveličanega in častitljivo izpremenjenega, — kdo bi mogel to povedati! Svete rane na častitljivem telesu Gospodovem žaré kakor solnce; svetniki jih gledajo in premišlujejo, in se veselé, ker te svete rane jim govoré, kako zelo jih je ljubil Jezus Kristus.

Vsa poveličana človeška narava v Kristusu bo svetnikom v veselje; a v posebno veselje in sladkost pa jim bode presv. Srce Gospodovo. Sladko veselje nam bode navdajalo dušo, ko bomo spoznali to Srce tako, kakršno je. Tukaj na zemlji vidimo božje reči samo napol: spoznamo sicer nekaj malega, a prava lepota božjega Srca je zagrnjena našim očem. In če hočemo govoriti o presv. Srcu, se nam godi kot otroku, ki bi rad nekaj povedal, pa ne more najti prave besede. V nebesih nam bodo razkriti zakladi mo-drosti in znanosti, s katerimi je Oče obogatil Srce svojega preljubega Sina. Gledali bomo in strmeli, ko se bo pred našimi očmi razgrnilo veličastvo presv. Srca. Gledali bomo in ne bomo se mogli nagledati Srca, v katerem biva vsa polnost božanstva.

Tedaj še le bomo res spoznali Srce, ki je polno ljubezni in dobrote do nas. Videli bomo, kako nas je ljubilo to Srce in vse za nas storilo, da se nismo pogubili. Tedaj bomo vedeli ceniti vso skrb, ki jo je to Srce za nas imelo. Mi smo se malokedaj spomnili presv. Srca, ono pa ni nas nikoli pozabilo; noč in dan je za nas skrbelo, na nas mislilo, nas čuvalo in branilo v nevarnosti; in če smo se mi v svoji slepoti in nevhvaležnosti obrnili od njega in šli za posvetnimi stvarmi, za grešnim veseljem in uživanjem: nas presv. Srce ni zavrglo, ampak nas vabilo nazaj, in ni mirovalo, dokler se nismo vrnili in se skrili v njegovo presveto rano. Vso to skrb, vse potrpljenje in usmiljenje, ki jo je presv. Srce imelo z nami, bomo v nebesih jasno spoznali; spoznali bomo globočino, višino in širino neskončne lju-bezni, s katero nas je ljubilo to Srce. Čim bolj pa bomo vse to umeli, tem bolj bomo ljubili presv. Srce; in čim bolj bomo ljubili, tem bolj se bo-demo veselili, tem bolj bomo srečni.

V nebesih se veselé drug drugega sreče; veselje in blaženost enega svetnika je sreča in blaženost za drugega. Najslajše veselje, najviša blaženost pa se razliva v srca vseh nebeščanov iz presv. Srca Jezusovega. Nobeno oko ni videlo in nobeno uho ni slišalo in nobenega človeka srce ni občutilo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo, tako govori sv. Duh o sreči v nebesih. Če pa je tolika sreča, ki čaka v nebesih vsakega izmed nas: kaj moramo potem še le reči o sreči, veselju, blaženstvu, ki jo je nebeški Oče pripravil svojemu Sinu! Srce Jezusovo je kakor veliko, neizmerno morje veselja in radosti, in iz tega morja se neprenehoma izlivajo studenci blaženosti v srca svetnikov božjih. „S potokom svoje radosti jih boš napajal; zakaj pri tebi je studenec življenja.“ (Ps. 35, 9. 10.)

Blagor torej njim, ki pobožno časté presv. Srce! To Srce jim daje upanje, da bodo kedaj mirno, srečno umrli; v nebesih pa jim bode isto presv. Srce studenec posebnega veselja, posebne sladkosti. Kadar čutimo težo

življenja, mislimo na plačilo v nebesih. Življenje je čas trpljenja, delavni dan, ko se je treba potiti in truditi. Prišel pa bode večer — lep, tih, miren večer, ko bomo legli k počitku in ob presv. Srcu zaspali v sladkem upanju; zbudili se bomo na drugem svetu, v svetih nebesih, kjer ne bode več trpljenja in solz, ne bolečine, ne smrti. Presv. Srce, ki ga sedaj častimo, hvalimo, ljubimo: bode tedaj naše plačilo, — naše veselje, radost, vsa sladkost!

Bodimo stanovitni v dobrem, izpolnjujmo zapovedi Gospodove, vstrajajmo v boju! In ko bi tudi kedaj po nesreči padli, nikar ne obupajmo, ampak pribežimo zaupljivo v presv. rano Srca Jezusovega; v tej presv. rani bode naša ranjena, bolna duša zopet ozdravela in dobila nove moči. In še nekaj! Če nam vest očita grehe, pa se ne upamo naravnost k Srcu Jezusovemu, obrnimo se najprej do prečistega Srca Marijinega. K Jezusu po Mariji, — k Srcu Jezusovemu po Marijinem Srcu! Pri Mariji se učimo, kako moramo ljubiti presv. Srce; in od Srca Marijinega si izprosimo, da bomo stanovitno ljubili presv. Srce Jezusovo!

Sv. Katarina de Ricci.

(13. februarja.)

Sv. Katarina de Ricci je izmed najlepših cvetk na nebeškem vrtu, ki ga je sv. Dominik zasadil v cerkvi Kristusovi. Rodila se je plemenitim starišem dne 25. aprila 1522. v Florenci. Očetu je bilo ime Peter Frančišek de Ricci, materi pa Katerina Ponzano. Pri krstu so dali hčerki ime Aleksandra. Že v zgodnji mladosti so se pokazala pri njej znamenja prihodnje svetosti. Otroške igre je niso nikoli veselile; najrajši je bila kje sama zase, kjer se je v molitvi pogovarjala z Bogom. Posebno zaupljivo je mala Aleksandra občevala s svojim angelom varihom; od njega, kakor pripovedujejo, se je naučila, kako se dobro moli sv. rožni venec. Pri molitvi svetega rožnega venca si je globoko v dušo vtisnila podobo Jezusa Kristusa in njegove presv. Matere; rožni venec je bil zanjo začetek nje poznejše svetosti.

Ko je imela deklica štiri leta, ji je umrla mati; oče je dal hčerko v samostan k dominikankam v Monticelli pri Florenci v vzgojo; dve očetovi sestri sta bili tu nuni. Samostan, to je bil za rahlo božjo cvetko pravi prostor; mala Aleksandra je bila vsa srečna v tej Bogu posvečeni družini, in nje srce je že takrat ljubilo samo nebeške reči. Zlasti je deklica rada mislila na križanega Zveličarja, in če je govorila, je govorila skoraj vedno le o Jezusovem trpljenju.

Oče je mislil, da bode hčerko kedaj bogato in imenitno omožil, in zato jo je poklical zopet domov, ko je dopolnila deseto leto. Aleksandra pa je že bila izbrala zase nebeškega ženina. Prosila je očeta, naj dovoli, da gre za deset dni še k dominikankam pri sv. Vincenciju v Pratu. V tem času je očeta pregovorila, da bode smela pozneje iti zopet nazaj v samostan; oče ji

je moral to s prisego potrditi. Ko pa je prišla domov, se je zdelo očetu, da ga prisega ne veže, in ni pustil Aleksandre, da bi se vrnila v samostan. To je deklico tako potrlo, da je nevarno zbolela, in bati se je bilo, da bode smrt pobrala rahlo cvetico. Oče se je ustrašil in nazadnje hčerki dovolil, da gre lahko zopet v samostan.

Aleksandra je ozdravela in kakor ptičica, ki se je vjela v zanjko, pa srečno ušla, je hitela vsa vesela v samostan pri sv. Vincenciju v Pratu. Ko je imela 13 let, je dobila redovno obleko. Z nepopisnim veseljem se je darovala Bogu in srce ji je plamtelo v toliki ljubezni do nebeškega ženina, da se je pogosto zameknila. Pripoveduje se o njej, da je že takrat, ko je bila še doma pri očetu, večkrat videla angela variha; v samostanu, kjer je živela do desetega leta, pa kažejo sv. razpelo, s katerega je križani Zveličar govoril z Aleksandro. Take čreznavaadne milosti so se odslej pogosto ponavljale. V enem letu je končala novicijat; naredila je slovesne obljube, in dali so ji ime Katarina.

Leta 1542. se je Katarini prikazal Kristus in ji dal poročni prstan. Na rokah in nogah in ob strani je dobila rane Kristusove; tudi na rami se je videla rana, kakršno je Kristusu vrezal v ramo težki križ. Na glavi so se ji poznali sledovi trnjeve krone. Vsak teden, v četrtek in petek, je vidno trpela in čutila v duši in na telesu trpljenje Gospodovo. Te nenavadne milosti so vabile mnogo radovednih ljudi v samostan, in Katarini je težko dejalo, da se je radi nje motil tihi mir v hiši. Goreče je prosila Boga, naj ji vse te posebne reči vzame; po dvanajstih letih jo je Bog uslišal, in od leta 1552. so prenehale vse one nenavadne prikazni. To pač kaže, kako ponižna in modra je bila redovnica Katarina. Take izvenredne milosti so sicer lep dar božji, toda več vredne od njih so ljubezen in z njo združene čednosti: te so olje v svetilki pobožnosti, in Katarina je bila s tem oljem dobro preskrbljena. Nje pokorščina ni poznala nobenega odlašanja, in nje ljubezen nobenih mej. Posebno ljubeznivo je skrbela za bolnike. Dobra in usmiljena do vseh, je bila sama do sebe stroga; ostro je pokorila svoje nedolžno telo, a pri tem je bila vedno vesela.

Leta 1548. so jo redovne sestre izvolile za prednico; vse se je tega veselilo, le Katarina ne. Opravljala pa je to službo tako spretno, da je morala zoper svojo voljo do smrti ostati prednica. Samostan je bil pod njenim vodstvom res hiša svetosti, pa tudi zunaj daleč po deželah so čutili blagoslov božji. Iz vseh krajev, z Nemškega in Francoskega so prihajali romarji, priporočat se v molitev sveti redovnici. Nosili so k njej bolnike, in mnogo obsedenih je rešila hudobnega duha. Prelati in škofje, pa tudi svetni knezi in vladarji so povpraševali za svet od Boga razsvetljeno devico. Pisala je mnogo pisem na vse strani; in o teh pismih pravijo, da so sestavljena v tako lepem jeziku, kakor le malo spisov iz onega časa. Izmed oseb, s katerimi je pismeno občevala, omenimo posebe sv. Magdaleno de Pazzis in sv. Filipa Nerija. Katarina je živela v Pratu, sv. Filip v Rimu; nikoli se nista videla in vendar sta se poznala med seboj. Spoznala sta se v zamaknjenju, kakor se bere v življenju sv. Katarine, ki ga je popisal Benedikt XIV.;

tudi papeževo pismo, s katerim je bil Filip Neri slovesno proglašen za svetnika, govori o tej nenavadni milosti, ki jo je Bog dal sv. Filipu in sv. Katarini. Bila pa sta si tudi podobna in sorodna po duhu in srcu: o sv. Filipu Neriju je znano, da je bil najveselejši med svetniki; in sv. Katarina ni nikoli mogla videti čemerne žalosti med trnjem življenja, hotela je, kakor je sama rekla, pri vseh samo moško potrpežljivost.

Dne 2. februarja leta 1590. je Katarina mirno in sveto umrla. Dasi je svoje telo vedno ostro pokorila, vendar je dosegla starost 68 let. Razvajeni in pomehkuženi ljudje našega časa pa vedno tožijo, da jim še tista lahka postna zapoved, ki jo sedaj imamo, škoduje na zdravju!

Papež Benedikt XIV. je 1. 1746. proglasil Katarino za svetnico; Pij IX. pa jo je izbral za posebno patrono družbi molitvenega apostolstva. Saj je nje čista duša ljubila z apostolsko ljubeznijo vse ljudi in hotela vse rešiti. Posebno je mnogo molila za umirajoče in za uboge duše v vicah, za krivoverce in za nevernike: zanje je darovala Bogu svoje solze, poste in pokorjenje. Po zgledu Zveličarjevem je posvetila svoje življenje Bogu za zveličanje neumrljivih duš.

Naznanila in poročila.

Naznanilo nočnim častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. Po noči med 5. in 6. svečanom bodo moški molili presveto Rešnje Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 8. ura: Češčenje preblažene Device Marije. Po noči med 10. in 11. svečanom t. j. tisto noč med pustnim ponedeljkom in pustnim torkom, bodo izvenredno molili moški Najsvetejše tudi v stolni cerkvi sv. Nikolaja, in sicer 30. uro spravne molitve. — K tej uri, ki se bode darovala v spravo za premnoge grehe, storjene v pustnih dneh, se vabijo vsi krščanski možje v obilnem številu.

Duhovne vaje v Stopicah. Prerajeni po duhovnih vajah, katere so od 14. do 22. grudna p. l. z veliko spretnostjo in vnemo vodili misijonarji lazaristi: čč. gg. Urban Nežmah, Frančišek Kitak in Alojzij Nástran, smo začeli novo leto. Besede čč. gg. misijonarjev so bile jeklo, ki reže na obe strani in poišče zadnjo žilico v človeškem srcu, a bile so tudi olje, ki sproti céli in ozdravlja ranjeno in potrto človeško srce. Ne bomo hvalili svojih Stopičanov, da so bili pridni med duhovnimi vajami, marveč hočemo čakati veselega sadu, ki nam ga obetajo duhovne vaje in tedaj se hočemo zopet oglasiti v dragem nam „Vencu“. Za sedaj naj „Venec“ te duhovne vaje zapiše v kroniko verskega življenja na Kranjskem; čč. gg. misijonarjem pa naj jih ljubi Bog zapiše v kroniko večnega življenja. G. A. P.

Iz Libušnjega. — Preljubi „Venec“, ničesar ti še nismo sporočili o naši „Marijini družbi“. Pri nas je bila „Marijina družba“ ustanovljena dne 14. aprila 1850. in se je imenovala: „Družba devic za pobožno življenje pod varstvom Marije preč. Device.“ Vpeljali so jo preč. g. Janez Ev. Červ in potrdili prevzv. knez in nadškof Frančišek Ksaverij Lušin dne 31. maja 1853.; — torej bomo obhajali drugo leto že 50letnico. Ta družba pa ni bila pridružena rimski glavni kongregaciji, in zato družbenice niso imele nikakih odpustkov. Prenaredila so se torej pravila, in dne 7. maja 1899. je general Jezusovega tovarištva preč. P. Martin na priporočilo našega prevzvišenega kardinala družbo pridružil kongregaciji „Prima Primaria“ v Rimu. Starim družbenicam se je dalo na izbiro, ali hočejo vstopiti v novo družbo, ki se

sedaj imenuje „Družba Marijinih hčera“, ali ne. Pričel se je hud boj proti družbi, kakor proti vsaki dobri stvari, — pa Marija je zmagala. Imele smo tridnevne duhovne vaje, katere je vodil preč. g. dr. Jožef Pavlica, profesor bogoslovja v Gorici, in dne 10. septembra 1899. na praznik Marijinega imena je bilo slovesno sprejetih 64 „Marijinih hčera“ in 12 novink. Sprejemal je preč. g. dr. Jožef Pavlica v družbi štirih duhovnikov. Od tega časa napreduje naša družba, hvala Bogu, precej dobro! Sedaj nas je 89 „Marijinih hčera“ in 27 novink; štiri so med tem časom umrle in pet se jih je poročilo. Vsako nedeljo po sv. maši imamo tedenski shod v družbeni sobi, in vsako prvo nedeljo meseca, mesečni shod v cerkvi. Tisto nedeljo, ko imamo mesečni shod, molimo tudi pet ur pred najsv. zakramentom. Skupno sv. obhajilo imamo tolikokrat, kolikorkrat je to mogoče g. predniku. Hudo nasprotje je bilo proti naši družbi, toda tisti dan, ko se je ustanovila, je bilo ljudi, da se je vse trlo. Vsi so bili ganjeni in v marsikaterem očesu se je prikazala solza. Sedaj smo zadovoljne vse, pa tudi naši stariši. Kaj več še prihodnjic.

Marijina hči.

Sv. Barbara pri Vurbergu. Veliko veselje so doživela naša dekleta dne 8. decembra lanskega leta. Ta dan se je namreč tudi pri nas vpeljala dekliška Marijina družba. Vroča želja, katero so že dolgo gojile v svojih nedolžnih srcih, se jim je izpolnila. Domači gosp. kaplan jim je pri slovesni rani službi božji razložil namen in dolžnosti družbe. Pri sv. maši so imela dekleta darovanje; šle so okrog oltarja z gorečimi svečami, ki so jih potem darovale cerkvi. Veliko število se jih je med sv. mašo udeležilo skupnega sv. obhajila. Dosedaj šteje družba že sto vrlih družbenic. Daj Bog in Marija Brezmadežna najlepšega razcvita naši družbi! — V novem letu smo vpeljali slovesno obhajanje prvega petka v mesecu, posvečenega presv. Srcu Jezusovemu. In zopet so bile naše Marijine hčere, ki so se takoj v velikem številu vpisale v bratovščino Srca Jezusovega ter obljubile za vsak prvi petek oskrbeti sv. mašo z blagoslovom v čast presv. Srcu. Prvi petek meseca januarja so se mnogobrojno udeležile zadostilnega sv. obhajila med sveto mašo. Povrni jim z obilimi milostmi presv. Srce Jezusovo to njihovo veliko gorečnost!

Od sv. Jakoba v Slov. Goricah. Tukajšnja stanovska dekliška družba, ki je že 38 let mirno, a plodonosno delovala in v nemala za čast Marijino, se je zadnji čas izpremenila v Marijino družbo. Dne 15. decembra 1901. popoldne smo imeli slovesen sprejem. Ta dan nam ostane nepozaben. Slovenske Gorice so nam ponudile malo takih. Kako se je sv. Jakob oblekel v praznično obleko! Kako milo poklenkavajo šentjakobski zvonovi vabeč mlado in staro, od blizu in daleč k nam! In res, cele vrste vrlih slovenskih deklet v bela narodna oblačila oblečenih s krasnimi venci na glavi je hitelo med vinorodnimi goricami proti hiši božji. Čvrsti mladeniči se niso dali od njih prekositi. V kratkem je vse v cerkvi v najlepšem redu. Na evangeljski strani so se zbrala dekleta, na listovi mladeniči. Tu zavihra bandero s podobno sv. Alojzija, tam bandero brezmadežnega spočetja prebl. D. M. Zdaj zagrmí iz vseh deviških grl: Marija, mati ljubljena. Na to stopi na prižnico č. o. kapucin Henrik Putrih in nas v jedrnatih besedah, mičnih vzgledih podžiga in potrjuje v dobrih sklepih. Po slovesnem govoru nas sprejme č. o. kapucin v spremstvu preč. g. dekana Jožefa Čizek in domačih gg. dušnih pastirjev do 250 deklet in 100 mladeničev v toliko nam zaželeno Marijino družbo. — Dne 24. decembra pred polnočnico smo imeli skupno molitveno uro od 11. do 12. ure. Pri polnočnici so sinovi Marijini kot častna straža klečali z gorečimi baklami pri obhajilni mizi. — Dal Bog, da družba uspešno deluje za kraljestvo Jezusovo po Mariji!

Hčerka Marijina.

Zahvalo za uslišano molitev

naznanjajo: A. St. za izpreobrnjenje nekega mladeniča; A. K. v Š. za pomoč v veliki dušni in telesni bridkosti; J. in A. K. s Štajerskega, da je po prošnji M. b. z Brezja ozdravel njiju božjasten otrok; T. W. v Gradcu, da je dobila dobro službo; M. I. iz Stare Loke, za ozdravljenje; I. T. dijak, da mu je ozdravela bolna mati; Marija Mohar v V., da ji je ozdravela dolgo časa bolna roka; H. S. pri sv. Št. v Gr. za blagoslov božji na polju; Marjeta Kiferle, da je Bog po prošnji Marijini očetu toliko podaljšal življenje, da ga je pred smrtjo še enkrat videla, in pa, da je neka oseba ozdravela; T., za pomoč v veliki stiski in pa da se je neka pravda srečno iztekla; duhovnika v D., da je dušni pastir ozdravel; farani v Goričah pri Kranju, da se je njih g. župniku zdravje na bolje obrnilo; U. M. iz Planine pri Rakeku, da je ozdravela po hudi bolezni, v kateri je iskala pomoči pri mnogih zdravnikih, pa ji niso mogli pomagati; neimenovana iz Trsta za veliko dušno milost; I. P. za pomoč v smrtni nevarnosti; Martin Kovač iz Št. Pavla pri Preboldu, da mu je po prošnji Marijini ozdravela žena, ki je bila devet mesecev hudo bolna. — Kjer je prav velika sila, se kaže božja roka mila.

Knjižne novosti.

Kaj pa bodeš? Nekateri misli o volitvi stanu. Spisal Jakob Verhovc D. J. Ponatis iz „Voditelja“. V Mariboru, 1901. Založilo uredništvo „Voditelja“. Str. 36. Cena 20 h, po pošti 25 h.

Knjižica je kakor nalašč za naš čas. Koliko mladih ljudi dandanašnji lahkomišelnost izbere ta ali oni stan, ne da bi prej presodili svoje moči in pomislili na dolžnosti, ki jih prevzamejo. Zato je pa tudi toliko nezadovoljnih med nami, toliko, ki morajo reči, da so zgrešili svoj poklic. V knjižici patra Verhovca so zbrane glavne misli, ki nam kažejo, kako treba voliti stan, da se pri volitvi ne zmotimo. „Kaj boš?“ — to vprašanje pomeni isto kar: „Ali že veš, ali si že spoznal, kaj naj bi po volji božji postal?“ Kako pa spoznamo pri volitvi stanu božjo voljo, to nam je pisatelj dobro pojasnil v svoji knjižici.

Knjižica je namenjena dijakom srednjih šol in izobraženim ljudem; preprostim bravcem utegne tudi koristiti, vendar pa je zanje na nekaterih mestih bolj težkoumljiva. Iz srca želimo, da bi jo oni, za katere je pisana, pridno prebirali in premišljevali. Mladeniči, ki se jim je odločiti za ta ali oni poklic, bodo uvideli, da volitev stanu ni igrača, ampak nad vse resnobno delo; in če jim tudi knjižica ne bode dala odgovora na vsa vprašanja in sveta v vseh raznih dvomih, jim bode vendarle kot „svetla zvezda“ kazala pravo pot pri volitvi stanu.

